

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๕๖/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๕๓/๒๕๖๐

วันที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง นายอัมพร มาตเจือ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย แก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ และมาตรา ๒๕ วรรคสี่ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายอัมพร มาตเจือ (ผู้ร้อง) เป็นจำเลยในคดีที่พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องต่อศาลอาญา คดีหมายเลขคำที่ ๕๕๔๐/๒๕๓๐ ในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน และความผิดตามพระราชบัญญัติ จัดหางานและคุ้มครองคนหางาน พ.ศ. ๒๕๒๘ ศาลอาญามีคำพิพากษาว่าผู้ร้องมีความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓ วรรคหนึ่ง ให้จำคุกผู้ร้อง ๒๐ ปี และให้คืนหรือใช้เงิน จำนวน ๑,๕๑๐,๕๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามคำพิพากษา ศาลอาญา ต่อมาผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ร้องไม่มีความผิดตามฟ้อง พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง ต่อมาผู้ร้องยื่นเรื่องขอรับเงินค่าทดแทนกรณีตกเป็นจำเลยในคดีอาญาและถูกคุมขัง ในระหว่างการพิจารณาคดีตามพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย แก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าตอบแทน

- ๒ -

และค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคดีอาญาที่ผู้ร้องอุทธรณ์เป็นจำเลยนั้น ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาอันถึงที่สุดให้ยกฟ้อง ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๐ และมีหมายปล่อยตัวผู้ร้อง ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นวันก่อนที่พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทน และค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับในวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ แต่ผู้ร้องยื่นคำขอในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๕ ซึ่งพ้นกำหนดระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่คำพิพากษา ถึงที่สุด คำขอของผู้ร้องจึงไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ จึงวินิจฉัยให้ยกคำขอ ของผู้ร้อง

ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าการที่พระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย แก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ กำหนดให้เยียวยาค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลย ในคดีอาญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นต้นไป นั้น ไม่เป็นธรรมกับผู้ร้องที่ต้องเสียไปซึ่งสิทธิ และถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพจากการที่ต้องตกเป็นจำเลยในคดีอาญาและถูกคุมขังในระหว่าง การพิจารณาคดีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ รวมระยะเวลากว่าแปดปี ทั้งที่ผู้ร้อง ไม่ได้กระทำความผิด บทบัญญัติดังกล่าวจึงละเมิดสิทธิของผู้ร้องที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ ที่กำหนดให้บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายจากการถูกละเมิดสิทธิ หรือเสรีภาพหรือจากการกระทำความผิดอาญาของบุคคลอื่น ย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการเยียวยา หรือช่วยเหลือจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ ผู้ร้องจึงใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่าพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทน และค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

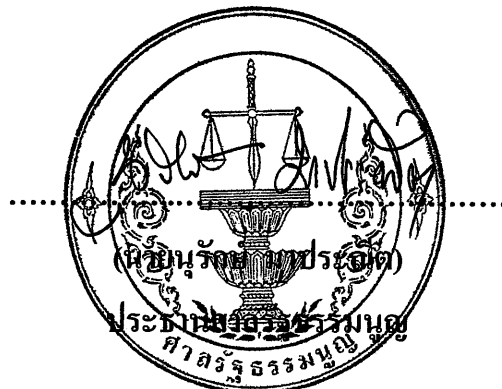
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคล ซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมี

คำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ ที่กำหนดให้เยียวยาค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นต้นไป นั้น ไม่เป็นกรรมกับผู้ร้องที่ต้องเสียไปซึ่งสิทธิและถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพจากการที่ต้องตกเป็นจำเลยในคดีอาญาและต้องถูกคุมขังในระหว่างการพิจารณาคดีมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ รวมระยะเวลากว่าแปดปี ทั้งที่ผู้ร้องไม่ได้กระทำความผิด เป็นบทบัญญัติที่ละเมิดสิทธิของผู้ร้องที่รัฐธรรมนูญบัญญัติคุ้มครองไว้ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติค่าตอบแทนผู้เสียหาย และค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ อันเป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายซึ่งรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะแล้ว โดยการใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา ๒๑๒ และการใช้สิทธิทางผู้ตรวจการแผ่นดินตามมาตรา ๒๓๑ (๑) ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

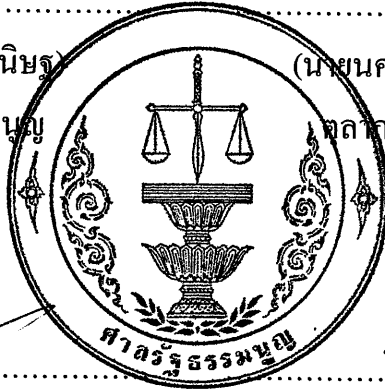
(คำสั่งที่ ๕๖/๒๕๖๐)

(นายจรยุทธ์ กักศิธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายซัช ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ